

[Udenrigsministeren.]

førelse samt at yde medlemslandene sikkerhed for en effektiv håndhævelse af de rettigheder, som de opnår inden for frihandelsområdet.

Udformningen af de syvs planer er blevet kritiseret, fordi man ikke på alle punkter har søgt at tilnærme sig de regler, de seks er blevet enige om i Romtraktaten. De syv har således ikke fastlagt regler om en fælles ydre handelspolitik; man kommer kun indirekte ind på spørgsmålet om en toldharmonisering; der forudsættes ingen social harmonisering, og det økonomiske samarbejde mellem de syv regeringer er ikke så vidtgående som det, de seks ifølge Romtraktaten tilstræber. Der er blevet henvist til, at det netop var på disse punkter, at uenigheden under forhandlingerne i Paris i fjor om frihandelsområdet var så stor, at forhandlingerne brød sammen. Og i fortsættelse heraf er det man spørger, om den omstændighed, at de syv i deres plan ikke har taget hensyn til de seks' synspunkter, skulle vanskeliggøre en senere aftale mellem de to grupper.

Efter min opfattelse må svaret være, at mange af de forskelle, man her påpeger, og som synes at være mere uoverstigelige, i virkeligheden er betydelig mindre. De syv har ikke i samme grad som de seks følt behov for at udforme bestemmelser om deres fremtidige samarbejde på alle områder, men har foretrukket i stedet at lade et eventuelt videregående samarbejde på det økonomiske, det lovgivningsmæssige og det sociale område vokse organisk frem som en naturlig konsekvens af det intime handelspolitiske fællesskab, hvorom enighed nu er opnået. Yderligere bør man ikke opfatte det forhold, at de syv har undladt at indføje bestemmelser om f. eks. toldharmonisering, om samordning af den ydre handelspolitik, om social harmonisering m. v. som udtryk for, at de syv afviser at gøre indrømmelser på disse områder under eventuelt kommende forhandlinger med de seks. Dette er ikke tilfældet. Det

er også udtrykkeligt fastslået i konventionsudkastet, at det er rådets opgave at overveje, om der for at lette tilvejebringelsen af snævrere forbindelser med andre stater skal indledes et samarbejde på områder, som ikke er behandlet i konventionen. Fra dansk side vil vi givetvis bruge den indflydelse, vi måtte have, til at fremme den samarbejdsvenlige linje mest muligt, til at styrke viljen, til at finde frem til duelige kompromiser mellem de to handelsområder.

Spørgsmålet er, hvornår direkte forhandlinger mellem de syv og de seks kan komme i stand.

I de måneder, der er forløbet siden tingets debat i juli, er der ikke sket noget afgørende nyt på dette punkt. I Europarådet havde man i september en meget positiv drøftelse af de europæiske markedsproblemer. Man vedtog en rekommandation, hvis hovedindhold var, at medlemslandene skulle vedtage en formålserklæring senest den 31. marts 1960, en formåls-erklæring, som skulle angive de brede principper for den endelige associeringsaftale mellem de syv og de seks samt fastlægge, hvorledes forskelsbehandlingen mellem de syv og de seks kunne begrænses i perioden mellem undertegnelsen af erklæringen og den senere ikrafttrædelse af en bred europæisk associeringsaftale. Erklæringen skulle tage hensyn til nødvendigheden af en samordning af landenes ydre handelspolitik og af den generelle økonomiske og sociale politik.

Der kan ikke herske tvivl om, at vi fra dansk side fuldt ud vil yde støtte til de bestræbelser, denne vedtagelse i Europarådet er udtryk for. Desværre synes de politiske forudsætninger for en hurtig genoptagelse af forhandlingerne ikke i tilsvarende grad at være til stede i alle de vesteuropæiske lande.

Fra de seks landes side foreligger der dog en forberedelse til et initiativ. Som det vil erindres, nedsatte de seks' ministerråd i foråret en komité bestående af repræsentanter fra de seks regeringer samt fra kommissio-